

Forholdene er i Øjeblikket, kan man ikke forlange, at en Arbejder, som arbejder for en Arbejdsgiver, Kapitalen, som han slet ikke kender, skal gaa til sit Arbejde med Lyst. I det Øjeblik han selv var interesseret i Ledelsen af Virksomheden og fik Lov til at være medbestemmende med Hensyn til Arbejdets Gang, tror jeg, at han vilde faa langt mere Lyst og Interesse for det Arbejde, hvormed han skal tjene til sit Livs Ophold. Jeg tror ligeledes, at det vilde vække Arbejdsglæden hos Arbejderne, om man begyndte paa en Socialisering af Samfundet. Jeg tror, at det er den Vej, vi maa frem; der bliver ingen Ro eller Fred, førend vi kommer frem ad disse Veje. Det er ikke alene her i Danmark, der har hævet sig Røster i den Retning. F. Eks. har i England Englands mægtige Premierminister, Lloyd George, fremsat de samme Tanker og sagt: Lad os arbejde hen imod at gøre Arbejderne interesserede i Arbejdet. Altsaa, i det Land, hvor Kapitalismen vel har været stærkere fremtrædende end i noget som helst andet Land, indser man, at skal der skabes Fred og Ro, skal vi komme bort fra den Gæring og Misfor nøjelse og Utilfredshed, som hersker i alle Lande, saa skal vi arbejde hen imod Samfundets Socialisering; det vilde da, som sagt, være en naturlig Overgang til det Maal, som vi Socialister har sat os, Gennemførelsen af Socialismen.

Jeg tror, at dette er Spørgsmaal, som trænger sig paa, som vi ikke kan vise fra os, og som vi muligvis kan komme til at beskæftige os med nu i den kommende Rigsdagssamling. Spørgsmaal, der ikke alene trænger sig frem her, men, som jeg nævnedes før, ogsaa i andre Lande. Det er sikkert den Vej, vi skal frem ad, hvis vi skal naa til Ro og Orden og til, at Løfter og Af-taler atter kan være gældende Mand og Mand imellem, hvad der ikke er Tilfældet nu. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa dette Spørgsmaal nu, men det er min Tro, at Spørgsmaalet vil komme frem i den kommende Rigsdagssamling, og at Lovgivningsmagten vil komme til at tage Stilling til det.

For øvrigt skal jeg ikke udtale mig om Enkeltheder i Finanslovsforslaget. Jeg vil gennem mit Arbejde i Finansudvalget faa rig Lejlighed til at beskæftige mig dermed.

Slengerik: Det er ofte hændt mig, at naar jeg hørte det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) tale her ved Fi-

nanslovens første Behandling, for Resten ogsaa ved andre Lejligheder, mindedes jeg en af Danmarks store Mænd — Holberg. Holberg lader i „Den stundesløse“ Bogholderfamilien tale i Bedemandsstil. Det er, som om Holberg vilde mene, at Bedemandsstil er en passende Stil for en Mand, der skal tumle med mange Tal og store Regnskaber. Derfor taler Bogholderfamilien Madsen i Bedemandsstil. Det forekommer mig, at det ærede Medlem fra Æbeltoft i nogen Grad taler i Bedemandsstil og ogsaa har gjort det i Dag. Den højtærede Finansminister saa i sin Forelæggelsestale noget mørkt paa vor finansielle Stilling, men dog ikke mørkere, end at han mente, det var noget, vi kunde komme igennem. Men det ærede Medlem fra Æbeltoft saa endnu mørkere paa Forholdene. Hans Syn derpaa blev mere og mere dystert, og jeg skal ærligt indrømme, at da det ærede Medlem endte med at beklage de Stakler, der kun havde en Formue paa 100 000 à 200 000 Kr. at leve af, tænkte jeg: Nej, nu er skam Bedemandsstilen blevet for mørk, nu kan jeg ikke følge med længere.

Det gaar jo nok, selv om det er vanskeligt; Vanskelighederne er til for at overvindes, og de kan vel ogsaa nok overvindes. Det er ikke umuligt, at der kan findes Veje, ad hvilke vore finansielle Vanskeligheder kunde i alt Fald mildnes en Del. Jeg hørte det ærede Medlem fra Æbeltoft klage over, at vore Indtægter løb ikke ind i tilstrækkelig Grad, medens det var vanskeligt at faa vore Udgifter nedsat, og deraf kom Misøren. Men der er paa vort aarlige Budget Udgifter, som vi er i Stand til at nedsætte, og som jeg haaber, alle Rigsdagens Partier vil kunne blive enige om at nedsætte, fordi der ikke findes nogen virkelig Grund til at beholde disse store Udgifter i Fremtiden. Det er vore Militærudgifter. Medens Militærudgifterne paa det foreliggende Finanslovsforslag er oppe paa 70 Mill. Kr., vil jeg anse det for ganske rimeligt, at man kan nedsætte Beløbet med 30—40 Mill. Kr. om Aaret. Jeg vil anse det for ganske rimeligt, at vi her i Danmark kan skabe en Militærordning, der er passende for, hvad vi behøver af Militærordning, og som ikke vil kræve en større Udgift end en 25 Mill. Kr., hvilket i Sandhed er en tilstrækkelig Udgift for Danmark til Militærvæsen.

Naar det ærede Medlem fra Æbeltoft vil være saa venlig at yde sin Medvirkning til en saadan Reduktion af vore Militær-